

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 mai 2016

mun. Chișinău

Colegul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Valeriu Dubăsari, împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 27 aprilie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 decembrie 2015, în privința inculpatului

***Tcaciuc Vasilii Gheorghii**, născut la
09 ianuarie 1975 în s. Medeleni, r-nul Ungheni,
locuitor al s. Buciumeni, r-nul Ungheni, cetățean al
R. Moldova, fără antecedente penale.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>05.02.2015 – 27.04.2015,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>28.05.2015 – 16.12.2015,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>12.03.2016 – 18.05.2016.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 27 aprilie 2015, Tcaciuc Vasilii a fost condamnat în baza art. 349 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 27 aprilie 2015, deducându-se durata aflării în arest preventiv din 25 noiembrie 2014 până la 27 aprilie 2015.

2. Instanța de fond a constatat că la 24 noiembrie 2014, aproximativ ora 19.00, Tcaciuc V., fiind în stare de ebrietate alcoolică, la domiciliul său din s. Buciumeni, r-nul Ungheni, a inițiat un conflict cu mama sa, Tcaciuc C., amenințând-o cu aplicarea violenței fizice și a deteriorat o parte din bunurile aflate în casă, fapt pentru care ultima a apelat la poliție, care în scurt timp s-a prezentat la fața locului.

În cadrul cercetării la fața locului, inculpatul, profitând de neatenția colaboratorilor de poliție, înarmându-se cu un topor, care îl deținea în posesie, acționând cu intenție, ridicând toporul în poziție verticală deasupra capului, l-a amenințat cu omorul pe ofițerul de sector al IP Ungheni, locotenent de poliție Moraru I., aflându-se la o distanță de aproximativ 2 metri de ultimul, acțiunile acestuia fiind stopate de ofițerul de sector al IP Ungheni, locotenent de poliție Baroncea O.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a indicat că nu-și amintește să fi ofensat, sau să fi dorit să omoare pe cineva, și dacă a avut topor în mână. Nu a avut intenția de a omorî pe cineva și niciun motiv de a lovi partea vătămată, fiind de acord cu recalificarea acțiunilor sale în baza art. 349 alin. (1) Cod penal.

Necâtând că inculpatul nu a recunoscut vina, aceasta este dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Moraru I. a relatat că inculpatul, având un topor în mână, pe care l-a ridicat deasupra capului, a încercat să-l lovească însă a fost oprit de colaboratorul de poliție Baroncea O.

Martorul Sandu V. a declarat că inculpatul a apărut din spatele casei având un topor în mână și, ridicându-l, s-a îndreptat spre partea vătămată, care se afla la o distanță de aproximativ 2 metri de la inculpat. Atunci a intervenit Baroncea O., deposedându-l de topor, fiindu-i aplicate cătușele.

Martorul Baroncea O. a indicat că în timp ce se aflau în fața casei a auzit că cineva îi amenința cu omorul. Întorcând capul, a văzut inculpatul, care avea la el un topor și apucându-l de mână l-a neutralizat, punând toporul lângă casă. Dacă nu ar fi observat inculpatul, partea vătămată posibil, era să fie lovită de către acesta, care se afla la o distanță de 1,5-2 metri.

Potrivit procesului-verbal din 25.11.2014, a fost ridicat un topor (bărdiță) cu coada de lemn, cu lungimea cozii de 36,5 cm., cu grosimea de 2,5 cm. Corpul metalic al toporului este format din lama toporului cu dimensiunile de 10×5 cm., grosimea de 4,00 mm., cu lungimea tăișului de 10 cm., partea opusă a lamei, capul toporului având dimensiunile de 6×3 cm. La momentul cercetării pe lama toporului s-au observat depuneri de glod și urme de rugină.

Conform procesului-verbal al examinării medico-legale, nr. 526, din 24.11.2014, la Tcaciuc V. s-a stabilit comportare agresivă, pericol pentru societate, dezorientare, comportare neadecvată, stare de ebrietate avansată.

Instanța a recalificat acțiunile inculpatului din art. 27, 145 alin. (2) lit. h) Cod penal - tentativă de omor asupra unui reprezentant al autorității publice, în timpul sau în legătură cu îndeplinirea obligațiilor de serviciu, în baza art. 349 alin. (1) Cod penal, ca amenințarea cu moartea a persoanei cu funcție de răspundere, în scopul sistării activității ei de serviciu.

Totodată, instanța a statuat că în baza probelor administrate, s-a constatat cu certitudine că la 24 noiembrie 2014, colaboratorii organelor afacerilor interne, fiind apelați telefonic de către mama inculpatului, s-au deplasat la domiciliul acesteia în s. Buciumeni, r-nul Ungheni, fiind anunțați că inculpatul a deteriorat o parte din bunurile aflate în casă, amenințând-o cu aplicarea violenței fizice pe mama sa, faptul fiind confirmat parțial de inculpat în instanță.

Ajungând la fața locului, colaboratorii organelor afacerilor interne au constatat că inculpatul era în stare de ebrietate alcoolică. Acesta, având asupra sa un topor, s-a deplasat spre Moraru I., și, fiind la distanța de aproximativ 2 metri, a ridicat toporul în poziție verticală, amenințându-i că-i omoară. În acel moment, a intervenit ofițerul de sector al IP Ungheni, locotenent de poliție Baroncea O., care a curmat acțiunile inculpatului.

Astfel, în cadrul cercetării judecătorești nu a fost dovedită învinuirea înaintată de acuzare, că inculpatul a încercat să-i aplice părții vătămate o lovitură cu toporul în regiunea capului.

Or, însăși partea vătămată, cât și martorii oculari Baroncea O. și Sandu V. au declarat că inculpatul, aflându-se la o distanță de aproximativ 2 metri de partea vătămată, a ridicat toporul și posibilitatea reală de a începe acțiunile de tentativă la omor nu au existat.

Exteriorizarea intenției de lipsire de viață nu este o etapă a activității infracționale în cazul omorului. Totodată, amenințarea cu omor nu trebuie privită ca exteriorizare a intenției de lipsire de viață, întrucât constituie infracțiune distinctă, și anume amenințare cu omor.

Potrivit depozițiilor părții vătămate și ale martorilor, colaboratorii de poliție s-au legitimat, anunțând inculpatul despre scopul vizitei. După finisarea conflictului, în timp ce inculpatul era transportat în automobilul de serviciu al organelor afacerilor interne, acesta înțelegând despre faptul că a amenințat cu omor o persoană cu funcție de răspundere, și-a continuat acțiunile de amenințare. Deci, amenințarea era expusă anume în legătură cu participarea victimei la prevenirea și curmarea faptelor antisociale săvârșite de inculpat.

Infracțiunea prevăzută la art. 349 alin. (1) Cod penal este o infracțiune formală și se consideră consumată din momentul expunerii amenințării cu moartea, cu vătămarea integrității corporale sau cu nimicirea bunurilor, cu condiția că aceasta a fost percepută adecvat de către victimă.

Astfel, acțiunile inculpatului întrunesc semnele componente ale infracțiunii consumate, prevăzută de art. 349 alin. (1) Cod penal.

La individualizarea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, că inculpatul se caracterizează negativ, anterior a fost condamnat pentru omor, executând pedeapsa de 10 ani închisoare. Deoarece, sentința din 1999, pronunțată în Federația Rusă în privința inculpatului, nu a fost recunoscută de vreo instanță națională a R. Moldova, inculpatul se consideră ca fiind fără antecedente penale.

Ținând cont de scopul pedepsei penale, de personalitatea inculpatului, de starea familială, că acesta nu este încadrat în câmpul muncii, locuiește cu mama sa, nu dispune de surse financiare pentru a achita amenda și nu a fost de acord să execute pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, inculpatul poate fi reeducat și corectat doar numindu-i o pedeapsă privativă de libertate.

3. Procurorul în Procuratura r-nului Ungheni, Dorin Foros, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. h) Cod penal la 15 ani închisoare.

Apelantul a invocat, că partea vătămată a indicat direct că inculpatul este persoana, care având un topor în mână, ridicându-l vertical deasupra capului, a acționat în scopul de a-l lovi în regiunea capului, însă din motive independente de voința lui, nu și-a dus intenția până la capăt, intervenind Baroncea O., care a deposedat inculpatul de topor.

Martorii oculari Sandu V. și Baroncea O., au relatat că în timp ce colaboratorii de poliție cercetau gospodăria, din spatele casei a apărut, brusc, inculpatul cu un topor în mână, amenințându-i că-i va omorî, și, ridicând toporul în sus, a încercat să-l lovească pe Moraru I., care se afla cel mai aproape de inculpat. Ei, reacționând la timp și neutralizând inculpatul, au evitat o tragedie, atacul fiind unul real.

Sunt eronate și fără suport logic concluziile instanței de fond că inculpatul se afla la o distanță de 2 metri de partea vătămată, fiind o distanță prea mare ca să existe posibilitatea reală de a începe acțiunile de tentativă de omor, la această distanță existând posibilitatea reală de a ataca o persoană cu toporul sau de a începe acțiunile criminale, existând și 2 martori oculari care au confirmat că inculpatul și-a exteriorizat intenția criminală de a lovi cu toporul, fiind prezente elementele componente ale infracțiunii incriminate.

Instanța de fond nu a apreciat probele administrate în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, luând în considerație, în mod subiectiv, doar declarațiile inculpatului și ale martorilor apărării.

3.1. A declarat apel și avocatul Anatoli Snegur, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Apelantul a invocat că instanța de fond urma să ia în considerație pedepsele alternative prevăzute de sancțiunea art. 349 alin. (1) Cod penal și faptul că inculpatul a recunoscut vina de comiterea acestei infracțiuni, că pe teritoriul R. Moldova, inculpatul nu a fost condamnat anterior.

Organul de urmărire penală eronat a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. h) Cod penal, în consecință, inculpatul fiind lipsit de dreptul de a beneficia de procedura care prevede acordul de recunoaștere a vinovăției sau examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă maximă, fiind totodată, admise și încălcări ale prevederilor art. 6 al CEDO – încălcarea dreptului la un proces echitabil.

La individualizarea pedepsei și stabilirea materialelor de caracterizare a persoanei, instanța de fond a reținut că inculpatul a executat pedeapsă cu închisoarea în Federația Rusă, sentința nefiind recunoscută de instanțele naționale, nefiind exclus că acolo a fost o condamnare contrar normelor internaționale.

3.2. Și inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă sau limitarea pedepsei la timpul aflării în stare de arest.

Apelantul a indicat că pentru faptul că a recunoscut vina în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 349 alin. (1) Cod penal, instanța urma să-i aplice o pedeapsă minimă.

Totodată, deoarece organul de urmărire penală eronat a calificat acțiunile sale, el a fost lipsit de dreptul de a beneficia de procedura de examinare a cauzei în procedura simplificată, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 decembrie 2015, ambele apeluri au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit starea de fapt și de drept, descriind fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, indicând probele pe care se întemeiază vinovăția inculpatului și a încadrat just fapta săvârșită în dispoziția art. 349 alin. (1) Cod penal, ca amenințarea cu moartea a persoanei cu funcție de răspundere, în scopul sistării activității ei de serviciu.

Soluția instanței de fond privind constatarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1) Cod penal, s-a bazat pe declarațiile părții vătămate, martorilor și probelor scrise.

Astfel, acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 349 alin. (1) Cod penal, reieșind din faptul că colaboratorii poliției efectuau cercetarea la fața locului, în gospodăria mamei inculpatului, acțiunile acestuia fiind îndreptate anume spre sistarea activității lor, ultimul neavând intenția directă de a comite un omor.

Din declarațiile părții vătămate rezultă că, în momentul când a întors capul, la o distanță de 1,5-2 metri, a văzut inculpatul care stătea cu toporul ridicat vertical în sus, spunându-i că-l taie, atunci a intervenit și Baroncea O.

Conform depozițiilor martorului Baroncea O., inculpatul, fiind la o distanță de 1 metru de la Moraru I., avea toporul ridicat deasupra capului său, strigând ”vă omor”, el intervenind și oprindu-l.

Declarații similare a dat și martorul Sandu V., care a indicat că inculpatul striga că îi omoară pe toți.

Deci, dacă inculpatul ar fi avut intenția de a omorî pe cineva, după cum indică acuzarea, acesta avea posibilitatea reală de a-și îndrepta acțiunile sale asupra persoanei care se afla în imediata apropiere, și anume Baroncea O., care a intervenit, stopând acțiunile inculpatului, amenințarea fiind adresată tuturor.

Instanța de fond întemeiat și corect a apreciat măsura de pedeapsă aplicată inculpatului, ținând cont de circumstanțele cauzei și persoana celui vinovat.

5. Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Valeriu Dubăsari, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat că în momentul când inculpatul a ieșit dintr-o încăpere auxiliară cu toporul în mână, exprimându-se cu amenințări, partea vătămată efectua înscrieri în procesul-verbal și nu a văzut inculpatul, care fiind în stare de ebrietate, l-a atacat cu un topor, având intenția să-l lovească, dar a intervenit colaboratorul de poliție Baroncea O., care a reacționat la timp și a respins atacul direct, immobilizând inculpatul.

Inculpatului nu i-a fost incriminat faptul că a avut intenția de a-și îndrepta acțiunile asupra lui Baroncea O., Sandu V., sau altor persoane prezente în gospodărie la acel moment, dar anume asupra lui Moraru I.

Vinovăția inculpatului este confirmată și prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 24.11.2014, procesul-verbal de ridicare a toporului din 24.11.2014,

procesul-verbal al examinării medico-legale de constatare a stării de ebrietate, nr. 526 din 24.11.2014, procesul-verbal de confruntare din 09.12.2014 între partea vătămată și învinuit, procesul-verbal de confruntare din 09.12.2014 între martorul Baroncea O. și învinuit, și procesul-verbal de confruntare din 09.12.2014 între martorul Sandu V. și învinuit.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept și pe temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete invocate în apelul procurorului nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din

prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția inculpatului, just încadrând juridic acțiunile acestuia în baza art. 349 alin. (1) Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, părții vătămate, a martorilor Baroncea O. și Sandu V., procesul-verbal de ridicare a toporului din 25.11.2014, procesul-verbal al examinării medico-legale de constatare a stării de ebrietate, nr. 526, din 24.11.2014, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol.

Este de menționat că concluziile instanțelor privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 349 alin. (1) Cod penal, coroborează și cu următoarele circumstanțe.

Potrivit art. 8 alin. (3), 66 alin. (2) pct. (1), 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală, 113 alin. (1) Cod penal, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, actul de învinuire trebuie să cuprindă formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterului vinei, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei. Inculpatul are dreptul să știe pentru ce faptă este învinuit. Se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Conform rechizitoriului, inculpatul este acuzat că: *„în cadrul cercetării la fața locului, inculpatul, profitând de neatenția colaboratorilor de poliție, înarmându-se cu un topor, care îl deținea în posesie, acționând cu intenție, ridicând toporul în poziție verticală deasupra capului, a încercat să-i aplice ofițerului de sector al IP Ungheni, locotenent de poliție Moraru I., o lovitură cu toporul în regiunea capului, însă, acțiunile acestuia nu și-au produs efectul deoarece a intervenit ofițerul de sector al IP Ungheni, locotenent de poliție Baroncea O., care a blocat lovitură și i-a luat toporul din mână”*.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. h) Cod penal, ca tentativa omorului, săvârșit asupra unui reprezentant al autorității publice în timpul îndeplinirii a obligațiilor de serviciu.

Totodată, în pofida normelor de drept enunțate în actul de învinuire nu este indicat, deci nici constatat că inculpatul ar fi atentat, cu intenție și scop determinat, să omoare victima, fiind expres indicat că inculpatul doar, intenționat, a încercat să-i aplice părții vătămate o lovitură cu toporul în regiunea capului, fără a se specifica și scopul acestor acțiuni.

Or, motivele și semnele calificative a faptei descrise în învinuirea formulată nu corespund exact cu semnele componentei infracțiunii, prevăzute de art. 27, 145 alin. (2) lit. h) Cod penal.

Prin urmare, învinuirea înaintată inculpatului este una incompletă, neclară și divergentă, adică este una dubioasă. O asemenea învinuire a afectat dreptul inculpatului de a ști pentru ce faptă este învinuit, adică dreptul la apărare.

În același timp, art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, prevăd că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

Astfel, instanța de judecată nu este în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe în fapt care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

Totodată, declarațiile părții vătămate și ale martorilor oculari dovedesc în mod concludent că inculpatul, ridicând toporul în sus și exclamând că „*vă omor pe toți*”, a săvârșit acțiuni care întrunesc semnele calificative a faptei prevăzute la art. 349 alin. (1) Cod penal - amenințarea cu moartea persoanei cu funcție de răspundere, în scopul sistării activității ei de serviciu.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și menționate la pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Pe lângă aceasta, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2., 4. și 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Valeriu Dubăsari, împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 27 aprilie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 decembrie 2015, în privința inculpatului Tcaciuc Vasilii Gheorghii, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 iunie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco